

Het Einde van den Laatste Droom.

sedert hij in Rome woonde, had hij daarvan ook vrij wel genoeg gekregen. In gezelschappen ging hij uit beleefdheids-plichtbesef en uit gewoonte. Hij walgde van die berekende, ijdele vrouwen die zich zonder schaamte naakt toonden aan de blikken van welken man ook. De moeders zochten hem te winnen voor hun dochters, de jonge dames trachtten hem ieder voor zich zelve te veroveren, en hun deugd scheen hem zoo wankel dat hij zijn naam aan niet eene met gerustheid zou hebben toevertrouwd. Er waren er ook wel die hij aardig vond en met wie hij lachte en praatte, en dan gebeurde het dat hij zich amuseerde. Doch dikwijls ging hij maar ergens waar hij kon rooken zonder dat hij werd opgemerkt, totdat het laat genoeg was en hij naar huis kon gaan. Op bals danste hij niet meer. Dan bleef hij toekijken en critiseerde bij zichzelf en met anderen die meisjes en vrouwen, en wat zij — de eene meer, de andere minder — van buste en beenen toonden. Als er veel gasten waren, dan maakte hij gebruik van het vroolijke gedrang om tegen een uur, half twee, ongemerkt heen te gaan. Onder zijn kameraden op het bureau en zijn tafelgenooten waren er drie of vier die hij zijn vrienden noemde. Want vriendschap was de eenige genegenheid die hij nog niet in zich gestorven achtte en daarin gaf hij al de oprechtheid en de toewijding van zijn gevoels van vroeger. En dan hield hij van Tina. Hij was zich volkomen bewust dat hij van haar hield en dat hij ervan zou lijden zoo hij haar moest missen, tegelijk ongerust, bij de steeds levende herinnering van zijn geleden ervaring.

Zij was een telefoniste en toen zij nog met haar moeder woonde, had hij een tijdlang in hun huis gewoond. Zij was een mooi meisje, groot en slank, met donker golvend haar, een fijne huid en mooie bruine oogen. In de eerste maanden hadden zij vaak samen gesproken. Zij was verstandig en gevoelig, met een distinctie die hem aantrok, iets origineels dat hem beviel en al gauw werden die oogenblikken van samenzijn met haar voor hem een bekorend genoeg, dat zijn dag verhelderde en hem het huis tot een aangenaam verblijf maakte. Spoedig werden hun gesprekken intiemmer, met

een teeder-vriendschappelijke verstandhouding, die zij uitspraken in een verlengde, vastomsluitende handdruk, in de glimlachende liefkoozing van een blik diep in elkaars oogen. En toen hij haar eens op een avond alleen had gevonden, met oogen die toonden dat zij geschreid had, in een treurigheid die zij niet kon of niet wilde verklaren, toen waren zij van zelve tot liefdesuiting gekomen, zoo natuurlijk dat het niet eens de eerste maal scheen te zijn. In het begin was hij ontevreden geweest op zich zelf, hij had zich scherp verweten dat hij dit meisje tot verkeerde dingen bracht en telkens weer zich voorgenomen de verhouding te verbreken. Maar hij was te zwak, hij had den moed niet haar verdriet te doen en zichzelf deze eenige vreugde te ontzeggen. Wel had hij het huis verlaten en een andere woning gezocht. Haar moeder was gestorven en zij woonde nu bij een getrouwde zuster, aan wie zij een kleine som als kostgeld betaalde en die er zich niet om bekommerde of zij zich goed of slecht gedroeg, zoo zij maar geen aanstoot gaf. Opzettelijk had hij een kamer genomen met vrijen ingang op de trap, zoodat zij hem kon bezoeken, zonder aan iemand haar komen of gaan te behoeven verklaren. Zij kwam 's avonds, gewoonlijk om de drie of vier dagen, al naar hun afspraak was, en soms ook wel overdag, 's Zondagsmiddags, als ze wist dat hij thuis was. Dit duurde nu al meer dan twee jaar. In 't begin had hij gemeend dat zij hem haar gunsten schonk, zooals zij zich ook zou gegeven hebben aan een anderen man die, zooals hij, op haar weg was gekomen. Hij kon niet gelooven dat zij, het mooie meisje, hem zou liefhebben, hem verkiezen, den zwakke, nerveuzen, en niet veeleer een flinker, sterkeren man, die haar meer liefde kon geven. Hij had haar bespied en laten bespieden, en bevonden dat zij hem niet bedroeg. Hij kende haar leven, van uur tot uur, en wist nu dat, wat zij hem ervan vertelde, waarheid was. Zoo was hij langzamerhand gaan gelooven dat zij werkelijk van hem hield, en ertoe gekomen haar te vertrouwen, overtuigd door haar onveranderlijke, ernstige aanhankelijkheid, de eenvoudige oprechtheid waarmee zij antwoordde op zijn listig-gestelde strikvragen, en